

Ясенъ месецъ ясно грѣе,
вѣтъръ конска грива вѣе —
иде твойто братче младо —
посрещни го, малка Радо!

Овчарска жалба

Бѣли прѣспи по Пирина
вѣтърътъ е пакъ навѣлъ.
Въ равнината съ окарина
свири момко съ кротка жалъ:

— Иринъ-Пиринъ, разпилѣни
ходятъ нашитѣ стада —
нѣма роснитѣ ливади,
нѣма бистрата вода.!

Иринъ-Пиринъ, ей отъ снощи
въ снѣгъ сж твоитѣ гърди,
дето въ юлскитѣ ти нощи
спѣхъ подъ яснитѣ звезди;

дето ва лото ми стадо
хрупка свежитѣ тревы,
дето вѣеше прохлада
отъ зеленитѣ гори.

Чу му жалбата Пирина,
съ топълъ гласъ му прошептѣ:
— Пакъ деля ми догодина,
щомъ се пукне пролѣтъта.

